

въведитѣ откѣдѣ сѣ дошли разбойниците и кѣдѣ сѣ отишли, да испита отъ птицитѣ и вѣроветѣ кои сѣ били тѣ, какво сѣ направили и еждѣ сѣ се дѣнали. Той постоянно бѣше на конѣтъ и въ движение, и за това даже рѣдко се показваше въ свойтъ харемъ.

Въ харема сѣшо има приключение. Дотѣрча Елена, заплакала, съ распустияти коси пѣла треперяша, не толкова отъ скѣрбъ, колкото отъ гнѣвъ, за това че мъжѣтъ ѝ не иска да я обича, оставилъ я и трѣгналъ да се расхожда по бѣлиитѣ свѣтъ. Тя му кавала всичката истина, говоряла му че това е велика честь и голѣмо щастие за него и за нея: но той не искаше да разбере това. Петръ Катърджията беше храбръ покарѣченъ бѣлгаринъ; нему бѣ нужна рова съ бодли, и той поиска да се ожени не за хората, а за себе си. Когато Елена простодушно и откровенно му разкава всичко, той я отблъсна безъ милость, прокълна я по баща и по майка, прати по дяволитѣ мръсната жаба, жената на Лева, затръшна вратата и си отиде.

Тѣжка бѣше рѣката на тѣзи госпожа за Елена: тя второй пѣтъ откъсваше отъ триндафила шиповетѣ и пакъ се испрѣчи Елена. Тя нагѣрно отмѣстяваше за бѣдствията на Троя; нѣкъй нейнъ пралѣдъ, отъ рода на Маккавевитѣ, трѣбра да е служилъ подъ началството на Хектора и загнѣлъ въ ужасна битка. Нѣмѣ щастие бѣдната Елена отъ нейнитѣ попечения.

Съ стѣрни разкава Елена въ харема своята печаль. Една отъ женитѣ безъ сѣрдце се засмѣ, другитѣ не взеха въ нея участие и сѣвсѣмъ не желаяха шото тя да стане тѣхна другарка въ харема на памята. Полиръ правоучението послѣпваха сухитѣ свѣти и суровитѣ поучения, искавани все по-грубо и по-грубо. Ступанина го вѣмаше въ кѣши, и за това Елена безъ церемонии истласкаха вѣнъ отъ вратата, и така строго ѝ заповѣдаха да не дохожда другъ пѣтъ, шото тя бързо избѣга, безъ да чака понататѣшни запрещаvania и распрощавания.

Бѣдната жена едвамъ не полудѣ отъ такива съ нея приключения: послѣ толкова ласки такъвъ срамъ! Дѣте